

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094676448/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Vore fødder træder på tusser og øgler, og om vore øren svæver det engle med forferdelige vingeslag. Er vi ikke Prometheus? Ti på vore lænder sidder der gribbe og bearbejder vort kød, og det, der hakkes bort, vokser altid ud igen.

La os nu hellere gå hen og spise frokost, foreslog min ven. Hvor skal det være?

Jeg ved ikke noget sted i hele geografien, hvor jeg kunde ønske at spise, erklærede jeg. Dog vilde jeg nok være med til en iskold bajer i Sahara eller en glohed somtøddy på Himalaja, og dog ved man sig intet sted sikker mod turistens efterladte madpapir, æggeskaller og ollasker.

Så tar vi en utopisk frokost. Er fad risengrød og to bajere! imødeskæg hun den tilhørende opvarter.

Kan De ikke se, det står på bordet? sa opvarteren.

Det gjorde det virkelig osse. Men jeg fandt det ikke efter ønske og ytrede derfor:

Når grødfædet er lidet,
er smøstul aldrig stort;
giv os kanel på grøden,
du ædle – find mig et rim på stort!

Mens vi spiste, fortalte den anden følgende: Der sker mange mærkelige ting her i verden, gudskelov. Se, når jeg sier gudskelov, er det bare for at gi min taknemlighed luft; så har jeg gjort, hvad jeg kan, og om det ikke træffer rette vedkommende, det blir jo ikke min sag. Altså, jeg har en gang elsket en grevedatter, og vi havde stuvnæmde een gang. Hun var klædt i hvidt flor eller så-dent noget. Hun stod på en bakke med solnedgang bagved, og da jeg nærmede mig for at ta hende i mine arme, så var hun blevet til en hvid sky. Men det værste var, at der stod to gule, grevelige hunde og grinede ad mig. Dem er jeg aldrig blevet fri for siden. De løber altid og griner ad mig, når jeg vil elske mig op i en højere klasse. Det har gjort mig til et elendigt menneske. Jeg har altid tabt, jeg har altid fået kle, når der i det hele taet var noen at få; men jeg har til gengæld fått den dybere mening i tilværelsen. Sådan som livet tar sig ud, det er ingen ting, men det, der menes

90